

557. Az emberélet tágas, nagy mező

Samuel Sebastian Wesley (1810–1876)

Az em-ber-é - let tá-gas, nagy me-ző, És te vagy raj - ta a szán-tó-ve-tő.
Mit ér-zel, gon-dolsz, tet-tél, ott pi-hen A vég-i - dő-kig föld-nek mé - lyi-ben.

2. Barázda alján kemény szó lapul –
Kihajt, felnő s természé alakul.
Rossz gondolat, meg nem fontolt tevés:
Gyökeret ver, s már sarjad a vetés.

3. Itt szeretet jut földbe, ott harag,
Ez virágot, az tüskés ágat ad.
Gond bőven hull, öröm csak szűkösen,
De lábad vissza nem fordul sosem.

4. Csak megy, míg utad végén szótlanul
Fáradt lelked az Úr kezébe hull.
Szántóvető, ott béred megkapod:
Mit vetettél, azt learathatod.

Fritz Woike (1890–1962) – Iványiné Sinka Magdolna (1928–2011)